

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 51 (3 / 2021)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

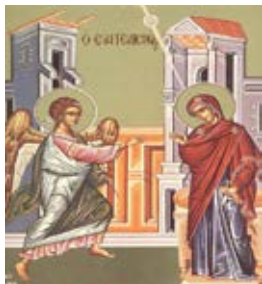
Omul de lângă noi

Citiți în pagina 1

Scopul vieții mele: să fiu un om bun

Citiți în pagina 4

Cuvânt la praznicul Bunei Vestiri

Citiți în pagina 14

Există asigurare mai mare decât încrederea în Dumnezeu?

Citiți în pagina 11

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Omul de lângă noi

Era destul de rece afară, iar eu stăteam ținut în scaunul încălzit al mașinii, parcă dorind să amân momentul când, fără să vreau, mă voi amesteca printre oamenii care intrau zgribuliți în supermarket. Privind cu ochi pustii spre logo-ul magazinului, mă gândeam că am ajuns să trăim într-o lume de comercianți și consumatori, unde totul se învâрте în jurul banilor, iar nu în jurul sănătății trupești și mai ales sufletești a omului. Priveam în gol către afișele care de care mai atrăgătoare, care înfățișau oameni fericiți și entuziasmați, transmițând parcă același mesaj, și anume: „Cumpără ceea ce îți recomandăm și vom fi fericiți!”

În același timp, îmi vin în minte cuvintele Domnului Hristos care spunea: „Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale.” (Matei cap. 6). Atunci m-am întrebat: Oare care este calea pe care Domnul vrea ca eu să o urmez? Ceea ce ne oferă societatea sau ceea ce ne îndeamnă Dumnezeu?

Șirul gândurilor mi s-a întrerupt atunci când ușile automate s-au deschis, iar o femeie între două vârste a oferit unui om necăjit câteva produse din coșul de cumpărături pe care îl împingea cu dificultate. Instant, am înțeles că pasajul evanghelic pe care tocmai l-am amintit nu este doar un sfat sau o părere, ci este chiar realitate. Câtă bucurie poți oferi unui seamăn, printr-un simplu gest? Ceea ce am remarcat era că omul stătea lângă peretele magazinului cu o sacoșă la picioare și nici măcar nu a schițat vreun gest de a solicita ceva de la oamenii care treceau grăbiți pe lângă el. Acum, mă întreb și eu: De câte ori trecem pe lângă „omul de lângă noi” fără să ne gândim nicio clipă că și el este asemenea nouă? Se naște asemenea nouă, suspină adeseori, resimte durerea la fel ca noi, își duce soarta în tăcere și moare în anonim. Da. Este omul de lângă noi.

Sfântul Paisie Aghioritul spunea în cartea „Epistole” că: „Cel ce face fapte bune, dar privește la răsplată, este un năimit. Iar cel care se îndepărtează de păcat ca să nu meargă în iad tot de sine se îngrijește. Însă cel care face fapte bune din

dragoste, fără ca să se gândească la răsplata cea cerească și nu păcătuiește ca să nu-L rănească pe Hristos, făcătorul său de bine, care a fost răstignit pe cruce ca să ne răscumpere cu prea scumpul Său sânge, iar din mărime de suflet nu vrea să meargă în iad ca să nu-L mârhească, acesta nu este numai lucrător bun, ci și un fiu bun al lui Dumnezeu” (Sf. Paisie Aghioritul, „Epistole”, Editura Evanghelistos).

Cred că a face milostenie, după putere, înseamnă mai mult decât a nu face deloc. Pentru că, vinovat nu este cel care nu a putut să facă bine, ci acela care avea posibilitatea și n-a vrut.

Spun aceasta pentru că trăim în secolul când răul este perceput ca „bine”; când păcatele sunt considerate „calități” și motive de laudă; când „nefirescul” se luptă cu normalitatea și are tupeul să o dea în judecată. Și paradoxal, i se mai dă și câștig de cauză.

Ceea ce a făcut femeia prin gestul ei este un lucru demn de luat în seamă, dar cu toate acestea, nu m-aș fi decis să vă scriu câteva rânduri dacă ar fi fost doar acesta singurul motiv. Nu știu cât am stat cu ochii pironiți spre acel om, gândind că acel necăjit nu este altul decât Domnul Hristos care așteaptă smerit, nu la ușa magazinului, ci la ușa inimii noastre. Mă întrebam: Oare femeia L-a cunoscut? Sau poate a zis: Doamne, primește ale Tale, dintru ale Tale!

Părintele Teofil Părăian spunea că bucuria creștină este mai presus de „bucuria firească”. Bucuria adevărată nu poate fi definită, doar se trăiește. Personal, cred că acest gest a fost făcut din suflet și nu din dorința de a arăta cuiva ceva sau de a ieși în evidență cu ceva. A fost doar imboldul inimii pus în practică.

Iată ce spune Sfântul Ioan Damaschin despre omul milostiv: „Cel care săvârșește milostenie o vreme oarecare, adică un timp limitat și doar cu prilejul unor evenimente mai speciale, acela nu poate fi numit un om milostiv. Mai ales când binele pe care îl face nu e plăcut de Dumnezeu.”

Totdeauna trebuie să ne gândim ce părere are Dumnezeu despre noi, nu lumea. Întrebarea care se pune este despre starea inimii noastre în legătură cu suferința celor din jur. Asta înseamnă să facem din durerea și nevoia aproapelui durerea și nevoia noastră, nu din mândrie, ca un gest de superioritate, sau pentru a primi laude de la oameni.

Poate că cele relatate ne vor face să simțim că Domnul Hristos a fost și este permanent alături de noi; dar, așa cum am menționat anterior, aceasta nu este tot ceea ce vrem să spun.

La un moment dat, doi copii sărăcăcios îmbrăcați, care se țineau de mână (cred că erau frațiori) - o fetiță de vreo 10 anișori și un băiețel ceva mai mic - se uitau

cu interes într-un coș de gunoi din fața aceleiași supermarket. Nu știu de unde au apărut și nici nu am realizat dacă au găsit ceva, dar ceva a tresărit înlăuntrul meu atunci când omul cu sacoșă de pânză de la intrarea în magazin s-a îndreptat spre ei. Nu știu dacă le-a vorbit, dar cu o mână sigură a scos două portocale din sacoșă și le-a oferit copiilor, după care, cu un gest de tandrețe a mângâiat pe creștetul capului pe băiețel. Privind către omul care se îndepărta, privind către copiii care-i făceau semn de rămas bun cu mânuțele lor înfrigurate, nici nu am realizat lacrima fierbinte care se rostogolea pe obrazul meu drept.

„Un bogat are ce să dea, dar nu dă. Un sărac vrea să dea, dar nu dă pentru că nu are ce să dea. Diferă unul de altul. Bogatul dacă dă simte și o mulțumire. Pe sărac îl doare, căci vrea să facă o milostenie, dar nu are ce să dea și suferă în mod firesc; în timp ce, de ar fi avut, ar fi dat și n-ar fi suferit. Dispoziția cea bună se vede din fapte. Dacă cineva cere de la un sărac milostenie și săracul, deși este în lipsă, îi dă, atunci săracul ce a dat va simți o bucurie duhovnicească, indiferent dacă acela se duce și bea rachiu cu ei și Dumnezeu va lumina pe cineva să-i trimită și lui ajutor material” (Sf. Paisie Aghioritul, „Trezire duhovnicească”, Edit. Publistar, București, 2000, p. 160).

În vremurile de demult, cei care alegeau să urmeze științele dreptului aveau cuvintele „ca la ei acasă”, lucru pe care nu-l pot susține și în ceea ce mă privește, pentru că simt că imaginile care mi-au rămas în minte nu pot fi lesne așternute pe hârtie.

Poate că aș dori să continui pledoaria mea, referitor la prezenta cauză, dar cred că cele expuse sunt un motiv suficient pentru ca fiecare dintre noi să reflectăm mai mult în interiorul nostru (cu ușile închise), spre descoperirea omului de lângă noi.

Închei aceste gânduri cu convingerea că nu este de ajuns să săvârșim milostenia doar ca un simplu gest. Trebuie să o săvârșim din plin, cu bucurie și fără părere de rău. Fără regrete și cu bucurie nu sunt, într-adevăr, același lucru. În una dintre epistolele către Corinteni, Sfântul Apostol Pavel pune accent pe această învățătură. Astfel, el îndemna pe credincioși la cât mai mare deplinătate, zicând: „Cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera.” (2 Corinteni 9).

Dispus să moară pentru păcatele noastre, Domnul Hristos este sprijinul neputințelor noastre de a înțelege frumusețea jertfelniciei de care lumea are atât de multă nevoie - de dragostea omului de lângă noi.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Scopul vieții mele: să fiu un om bun

Sacă în ultimul articol publicat în revistua noastră am scris că mi-aș dori să las în amintirea celor rămași în viață faptul că am fost „un om bun”, cred că se cuvine să detaliez, să explic de ce mi-am propus acest scop în viață, de ce am ales să lucrez tocmai această mare virtute. Prietena mea cea mai bună mi-a spus că toți oamenii își doresc să fie buni, că nu este un scop în viață, cred că are dreptate, totuși nu am găsit un scop mai bine conturat, așa că am hotărât să-l urmez în continuare pe acesta.

Cei care mă cunosc (cel puțin din vedere) știu că am o insignă, de culoare mov, pe care o port pe borsetă. Pe ea se vede scris mare cuvântul „BUNĂTATE”. Doar cei care au citit de aproape știu că pe ea scrie, de fapt: „Valoarea unui tânăr stă în bunătațe.”. Sunt multe calități și virtuți pe care fiecare om le are, iar lui Dumnezeu i-ar plăcea ca ele să fie „lucrate”, dar, când am ales această insignă, m-am gândit că bunătațea le cuprinde pe majoritatea. Încercând să fi bun, reușești să fii și milostiv, și răbdător, și sincer, și smerit, și iubitor față de ceilalți etc.

În primul rând, Sfântul Serafim de Sarov ne-a lăsat pildă faptul că scopul vieții creștine este dobândirea harului Duhului Sfânt. Dar cum să se sălășluiască Acesta în noi dacă suntem răi, neiertători, nemilostivi, neiubitori față de aproapele? George Orwell scria că „În general, oamenii vor să fie buni, dar nu prea buni și nu chiar tot timpul.” - aici mă încadrez și eu. Dacă ofer un măștișor, nu înseamnă că imediat devin un om bun. Tocmai de aceea nu am spus niciodată că sunt deja un om bun, ci că vreau să devin unul, prin pași mărunți. Mă lupt pentru a înflori bunătațea, cu speranța de a primi și eu un strop de har, spre mântuirea sufletului.

În al doilea rând, consider că fiind buni, și alți oameni buni ne vor îndrăgi și vor dori să ne fie prieteni. Mark Twain scria că „Bunătațea este limbajul pe care surdul îl poate auzi și orbul îl poate vedea.”, oare nu este așa? Cu toții ne dorim să avem aproape astfel de oameni, pe care să ne putem baza. Cine nu recunoaște de la distanță un om cu adevărat bun? Și Dumnezeu, la judecată, ne va împărți pe categorii și doar cei buni vor fi aleși...

Așadar, să ne străduim să alegem mereu calea bunătații, pentru a ajunge în Împărăția Cerurilor!

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Patru motive pentru a-ți pune nădejdea în Dumnezeu

Este necesar să avem o perfectă nădejde și încredere în Dumnezeu, sperând să primim numai de la El orice lucru bun, orice ajutor și orice izbândă. Fiindcă, după cum de la noi, care nu suntem nimic, nu așteptăm nimic, din care cauză nu ne încredem deloc în noi, tot astfel ne vom bucura fără frică față de Dumnezeu pentru orice victorie, îndată ce am înarmat inima noastră cu o nădejde vie într-Însul, ca să primim ajutorul Lui, după cuvântul psalmistului: „Nu întoarce fața Ta de la mine și nu lepăda cu mânie pe sluga Ta, Tu ești ajutorul meu, nu mă lăsa și nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele.” (Psalmi 27 – 9).

Dar această nădejde și acest ajutor pot fi dobândite în chip hotărât. Patru sunt motivele:

1. Fiindcă le cerem de la un Dumnezeu, Care fiind atotputernic, ne poate da orice dorește El și deci ne poate ajuta oricând.
2. Pentru că le cerem de la un Dumnezeu cu înțelepciunea și știința nemăsurată, Care cunoaște toate, fie și cele ale celei mai înalte desăvârșiri și prin urmare știe ceea ce este necesar mântuirii noastre.

3. Fiindcă cerem acest ajutor de la un Dumnezeu nemăsurat de bun, cu o dragoste negrăită, totdeauna gata a ne ajuta din ceas în ceas și din moment în moment, pentru victoria duhovnicească și deplină asupra noastră îndată ce alergăm în brațele Lui cu nădejde tare și neclintită.

Și cum e posibil ca, Bunul nostru Păstor, Cel ce treizeci și trei de ani a alergat căutând oaia pierdută, cu o așa de mare perseverență, Cel ce a bătut drumurile cu atâta oboseală, Cel ce Și-a vărsat tot Sângele Său și Și-a dat viața – cum e posibil, zic acum, ca oaia însăși să-l urmeze și să strige cu mare dorință după El s-o mântuiască, iar El să nu-și întoarcă ochii la ea? Cum să n-o ia și să n-o pună pe dumnezeieștii Săi umeri, făcând un ospăț cu toți îngerii din Ceruri?

Dar dacă Dumnezeu neîncetat caută și așteaptă cu mare grijă și dragoste, să găsească, ca pe drahma din Evanghelie, pe cel orb și păcătos, s-ar putea ca El să uite pe cel ce-i ca o oaie pierdută?

Și cel ce crede totdeauna că Dumnezeu cunoaște inima omului dorind să intre într-înșea și să cineze, cum spune Sfânta Apocalipsă, dându-i harurile Lui, acela totdeauna își pune nădejdea în Domnul. E cu putință oare ca omul să-și deschidă inima către Dânsul, să-L cheme într-Însul, iar El să nu vrea să intre?

4. A patra cale de a agonisi această nădejde în Dumnezeu și-n ajutorul Lui, e să ne ducem cu gândul la istorisirile sfintelor Scripturi, unde sunt multe fapte expuse, că oricine nădăjduiește în Dumnezeu nu rămâne niciodată rușinat și neajutorat.

Înarmează-te, frate, cu aceste patru arme, începe lucrul și luptă ca să biruiști. Fii sigur că atunci vei dobândi nu numai toată nădejdea în Dumnezeu, ci și neîncrederea în tine.

Nu voi înceta a-ți aminti despre neîncredere în tine, fiindcă-ți este foarte folositor să știi aceasta, că biruirea în sine este un dușman foarte înverșunat al oamenilor. Ea e ceva foarte subtil în noi. Uneori trăiește în modul cel mai tainic în inimile noastre, chiar atunci când ni se pare că nu ne încredem în noi și că nădăjduim în Dumnezeu. Deci, ca să poți fugi cât mai departe de această slavă deșartă și să poți lucra neîncrezându-te în tine și cu nădejdea în Dumnezeu, trebuie ca, considerația de incapacitatea ta să treacă înaintea de considerația atotputerniciei lui Dumnezeu, iar aceste două considerații să premeargă oricăror fapte ale tale.

Sursa: Sfântul Nicodim Aghioritul – „Războiul nevăzut”, Editura Bunavestire

Strofe pentru suflet

Când spui „femeie”, spui viață și binecuvântare

Când spui „femeia”, ai spus „mama”,
și-ai spus „soția”, „flica”, „sora”,
și-ai spus ființa cea mai scumpă și mai
iubită tuturor,
și-ai spus iubirea, și căldura, și
frumusețea fără care
ar fi-un pustiu, și-ar fi o durere, și-ar fi
o tristețe tot sub soare.

Ce gol și ce singurătate era în cele șase
zile
când nu era în Rai femeia, pe toate
luminându-i-le,
iar când a fost făcută dulce, ca dintr-un
vis, ca dintr-o rană,
ce minunată întregire le-a dat ființa
diafană.

E-adevărat că prin femeie a mai venit
și întristarea,
dar fără ea n-ar fi viața și n-ar fi
binecuvântarea,
n-ar fi cântarea, nici sărutul, nici dor
sau lacrimă sub stele,
și ce-ar fi lumea fără-acestea, și ce-ar fi
viața fără ele?

Să-L binecuvântezi pe Domnul și
mulțumește-I c-a făcut-o,
iar fața mamei și-a soției adie-o și
sărut-o,
pe fruntea sorei și-a fetiței, fă semnul

binecuvântării,
cu mângâierea cea mai sfântă a
bucuriei și-a cântării.

N-o întristați, ci mângâiați-o și-
ajutați-o cu iubire
să-și ducă sarcina și crucea, frumos, și
ea, spre mântuire
căci când ea plânge, toate, toate-s
chinuite și-ntristate,
iar când zâmbește ea, ce cântec și ce
lumină vine-n toate!

...Fii binecuvântată, dulce și scumpă
mamă și soție
și sora și fetița noastră, fiți fericite pe
vecie,
cu lacrimi sărutăm obrajii și ochii
voștri-n sărbătoare,
și-ntreaga dragoste ne-o punem pe-al
vostru suflet ca o floare.

Autor: Traian Dorz

Călugărul mut

Când eram în Athos, am muncit la o chilie de părinți greci de lângă Mănăstirea Iviron. Acolo era un călugăr bătrân, care zâmbea la toată lumea și era mut. Stătea aplecat la slujbe, cu capul spre pământ.

Făcea sute de închinăciuni cu o viteză extraordinară, parcă plutea ridicându-se.

Noi eram tineri și nu puteam ține pasul la zborul de pocăință al bătrânelului.

Egumenul mă pusese la zidit un gard de piatră. Și părintele ăsta, fără să-l rog, venea și îmi aducea pietre la mână, ajutându-mă foarte mult. Îi mulțumeam și zâmbea. Dădea din cap.

Odată, la masă, l-am întrebat pe egumen despre bătrânul mut.

Mi-a zis: ehei, părintele ăsta e de 40 de ani în chilie. La început era foarte mânios și cânta foarte frumos, de se minunau părinții de la Protaton sau Iviru. Într-o zi, părintele s-a mâniat strașnic pe ceilalți frați și a început să-i batjocorească, să-i facă în toate felurile.

În noaptea aceea, i s-a arătat Maica Domnului într-un veșmânt ca lumina cerului și i-a pus degetul la gură. De-atunci a muțit. Părul i s-a încărunțit într-o clipă. Nu mai poate vorbi nicidecum.

Stă doar și zâmbește. Și i-a zis Împărăteasa: Dacă nu vei sta în liniște, nu te vei putea mântui. După 4 ani, am trecut iar pe la chilie. Părintele mut se mutase la Domnul.

El m-a învățat că mai bine ești mut și te rogi mereu, decât să ai glas și să rănești pe toți din jurul tău.

Autor: Pr. lect. dr. Ioan-Valentin Istrati, Constanța

Uitați-vă câți oameni sunt în biserici în zile de sărbătoare și câți stau pe la casele lor

Trăim într-o lume în care creștinismul nu este iubit, în care modernismul, știința și libertinajul lovesc cu putere în creștinism. Contemporanii noștri își bat joc de noi, zic că a crede în Dumnezeu înseamnă că ești înapoiat mintal.

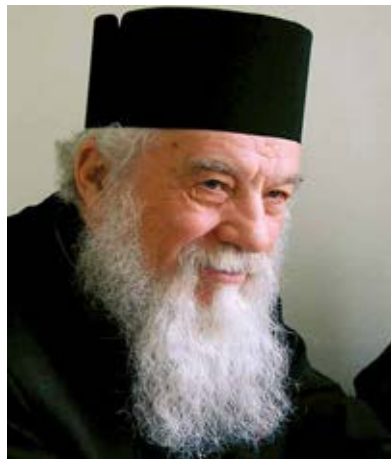
Într-adevăr, sunt oameni de știință, oameni cu foarte multă carte, care nu reușesc să facă saltul peste hotarele cunoașterii lor intelectuale, fizice și senzoriale. Dincolo de toate acestea văzute te întrebi ce este, dar ei nu se întreabă. Dracul îi ține pe loc, nu le dă voie să ajungă la Dumnezeu, fiindcă ei înșiși se tem.

Nu este așa de simplu să renunți la tot, să faci saltul în divinitate. Nu este simplu pentru noi să renunțăm la toate, nu? Să renunți la orgoliu, la poziția ta, la situația ta economică și să zici: „Azi e duminică, nu lucrez, mă duc la biserică! Azi e sărbătoare, nu mă duc la petrecere, mă duc la biserică să-L slăvesc pe Dumnezeu! Toate celelalte le fac în alte zile”. Este greu să facem lucrul acesta.

Uitați-vă câți oameni sunt în biserici în zile de sărbătoare și câți stau pe la casele lor! Nu au nicio scuză, pentru că astăzi educația religioasă este liberă. Aud vorbindu-se pe stradă, văd și la televizor vorbindu-se despre Dumnezeu de sărbători și nu vin la biserică. Ei nu pot face parte dintre aceia despre care Scriptura spune că nu li s-a vestit cuvântul lui Dumnezeu și nu sunt vinovați. Li s-a vestit cuvântul lui Dumnezeu, cunosc acest cuvânt, știu care le este datoria, dar nu se pot despărți de lumea lor, de situația lor, de idolatriismul lor. Și-au făcut idoli din avere, din poziția socială, din frumusețe, pictură, artă, muzică, uitând că deasupra acestora, Cel mai frumos și Cel mai bun este Dumnezeu.

Într-o lume în care nu ni se cere martirajul, ni se cere măcar curajul de a mărturisi în fața ateilor pe Dumnezeu și de a suporta batjocura celor care nu știu nimic, decât numai ceea ce văd și cunosc cu mintea. Pentru că noi cunoaștem prin credință mai mult decât orice, cunoaștem pe Dumnezeu, pe Iisus Hristos – Adevărul.

Sursa: Părintele Gheorghe Calciu - fragment din „Cuvinte vii”, Editura Bonifaciu, 2009

Fiecare păcat este un atac împotriva lui Dumnezeu

Dumnezeu este ultima țintă a tuturor păcatelor.

Când minți, minți înaintea lui Dumnezeu.

Când furi, furi înaintea lui Dumnezeu.

Când te mândrești, te mândrești înaintea lui Dumnezeu.

Când urăști, Îl urăști pe Dumnezeu.

Când faci un jurământ, drept sau nedrept, îl faci înaintea lui Dumnezeu.

Când desfrânezi, arunci cu necurăție asupra lui Dumnezeu.

Când nu-ți cinstești părinții, nu-L cinstești pe Dumnezeu.

Când ești zgârcit față de sărac, ești zgârcit față de Dumnezeu.

Când cugeți răul, îl cugeți împotriva lui Dumnezeu.

Când vorbești cu răutate, vorbești împotriva lui Dumnezeu.

Când săvârșești răul, îl săvârșești împotriva lui Dumnezeu.

Când tăgăduiești adevărul, Îl tăgăduiești pe Dumnezeu.

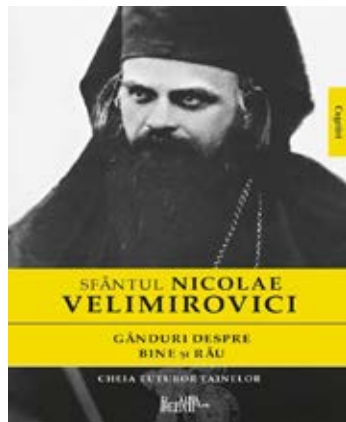
Fiecare păcat este un atac împotriva lui Dumnezeu. Toate săgețile pe care le îndrepti asupra vieții oamenilor sau vieții tale cad asupra lui Dumnezeu.

Precum săgeata trece prin ceață și se oprește în pom, la fel săgețile tale străbat toate trupurile, toate sufletele, întregul cosmos, ca prin ceață și se opresc în Pomul Vieții, în Dumnezeu.

Săgeata rămâne în Dumnezeu, dar rana – în inima ta. Și câtă vreme nu se va scoate săgeata din Dumnezeu, rana nu se va putea vindeca în inima ta. Cel ce poate scoate săgeata din Dumnezeu, cela poate să vindece și rana din inima ta. Însă cine o poate face? Nu poți nici măcar să te gândești s-o faci singur, deoarece săgeata deja a zburat de la tine; nu mai stă în puterea ta s-o prinzi; nu mai poți s-o afli, nici s-o smulgi. Ea stă înfiptă în adâncul ființei lui Dumnezeu.

Nici o sută de ani de pocăință a ta, de post și rugăciune, de curăție și lucrare a virtuților, nici măcar nimicirea dorinței de viață nu pot smulge săgeata și vindeca rana. Iată cât de necugetată este săvârșirea păcatului! Într-adevăr, păcatul omenesc străbate mai departe decât gândul omenesc.

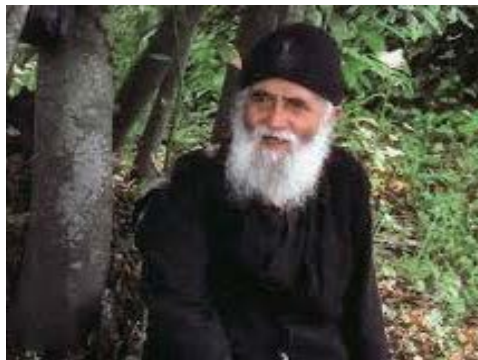
Sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici – „Gânduri despre bine și rău”, Editura Predania, București, 2009

Există asigurare mai mare decât încrederea în Dumnezeu?

– Părinte, simt o nesiguranță, un stres.

– Asigură-te, bre, copilașule, în Dumnezeu. Știi numai de asigurarea mașinii? Asigurarea lui Dumnezeu n-o știi? Fă-ți cruce și, înainte de a face orice, spune: „Hristoase al meu, Maica Domnului, ajută-mă!”. Există asigurare mai mare

decât încrederea în Dumnezeu? Atunci când omul se încredințează pe sine lui Dumnezeu, primește mereu de la Dumnezeu benzină „super” și automobilul lui duhovnicesc nu se oprește niciodată, aleargă mereu. Pe cât poți, ia aminte, roagă-te și încredințează-te lui Dumnezeu și Acela te va ajuta în orice greutate. Simplifică-ți viața cu încrederea desăvârșită în Dumnezeu, ca să te eliberezi de stres și de neliniște.

– Părinte, când mi se spune să fac ceva, pornesc totdeauna cu o frică și o șovăială și, în cele din urmă, poate din cauza fricii, nu reușesc să fac lucrul așa cum trebuie.

– Să-ți faci cruce, copilul meu cel bun, și să faci ceea ce ți se spune. Dacă spui: „Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri”, oare dintre atâția Sfinți, unul dintre ei nu te va ajuta?

Să nu-ți pierzi niciodată încrederea ta în Dumnezeu. Atunci când te vei încredința pe tine și lucrarea ta lui Dumnezeu, după ce cu prudență vei acționa omenește, te va ajuta mult, dar va ajuta și pe alții. Încrederea în Dumnezeu este mare lucru. Odată trebuia să-mi ia sânge. Erau patru doctorițe. Vine prima, se chinuiește, dar nu-mi poate afla vena. Vine a doua, la fel. Vine a treia, care era specializată în asta: nimic. În clipa aceea trecea pe acolo a patra doctoriță. A văzut cum mă chinuiam și a venit să încerce și ea. Mai întâi și-a făcut cruce și imediat a aflat vena, pentru că a cerut ajutorul lui Dumnezeu. Celelalte, într-un anumit fel, aveau încredere numai în ele însele.

Mare lucru este să se lase cineva în mâinile lui Dumnezeu! Oamenii își fac planuri și încearcă să le realizeze, dar fără să ciulească urechile, să asculte care este voia lui Dumnezeu și fără să se conformeze ei.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Trezire duhovnicească”, Editura Evanghelistos, București, 2003, pp. 297-300

Credința pentru copiii de toate vârstele

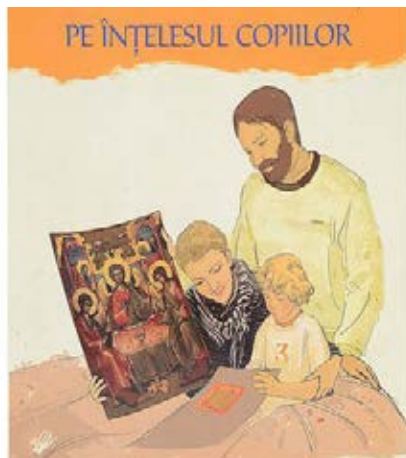
Țăranul și rugăciunea „pe litere”

Un țăran care nu era foarte mare știutor de carte nu mergea nicăieri fără a lua cu el și cartea de rugăciuni. Memoria nu-l ajuta foarte tare ca să învețe rugăciunile pe de rost, astfel că pe unde mergea, lua cu el și cartea, care de acum era roasă de vreme și avea toate foile îngălbenite de atâta buchisit. Într-o zi, țăranul nostru plecă cu căruța într-o grabă foarte mare, iar după ce merse multe stadii, își aduse aminte că ar cam fi ora rugăciunii.

Scotoci în traistă, dar văzu că nu-și luase cu el cartea de rugăciuni. Uitase să verifice de acasă dacă are cartea în traistă sau nu. Se supără și se mâhni. În mersul calului așa, se strădui din răspuțeri să-și aducă aminte o rugăciune, dar în niciun fel nu reușea, aproape că-i venea să plângă, când, din senin, ce se gândi: „Doamne, Tu care ești bun și le știi pe toate și pe toate le ierți! Uită-te și la mine păcătosul, că mi-am uitat acasă cartea de rugăciuni! Și fiindcă altceva nu mă pricep a face, uite, jumătate de oră eu o să rostesc alfabetul de la cap la coadă... Și de acolo să alegi Tu literele care alcătuiesc rugăciunile, căci Tu le știi pe toate și uite așa poate voi simți și eu că mă rog!”

Se spune că un înger, auzind aceasta, a spus în sinea lui: „Viu este Domnul, Dumnezeul nostru că nu am auzit până astăzi o rugăciune mai puternică decât aceasta de acum, a țăranului”...

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

O vorbă bună...

M-am tot gândit ce faptă bună am putea face noi, micuții creștini. Am putea spune că neavând bani nu prea putem face fapte de milostenie. Dar am putea face

ceva ce Mântuitorul a apreciat și apreciază foarte mult: o vorbă bună.

Mântuitorul Iisus Hristos era pe Cruce, purtând o cunună de spini care Îi zgâria fruntea și fața; piroanele Îl țintuiau pe lemn provocându-i răni și dureri. A fost scuipat, bătut, lovit, batjocorit. Ca și cum nu era de ajuns, iată că trec cărturarii și fariseii și Îl iau în râs, Îl batjocoresc. Chiar tâlharul din stânga Îl insultă. Cel din dreapta, în schimb, deși răstignit și în chinuri, găsește răgazul de a-l dojeni pe cel din stânga și mai află puterea și noblețea de a rosti cuvinte blajine. Nu-L poate ajuta cu nimic pe Iisus: Nu-L poate da jos de pe Cruce, nu-I poate ușura pedeapsa, nu-i poate scurta suferința. Dar I-a spus o vorbă bună cu multă credință: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta”. Și ce-i este dat să audă: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai!”. Pentru că a găsit bunătatea și gingășia sufletească de a consola și a alina pe altul. Cu o biată vorbă bună a prefăcut Golgota în anticamera raiului. A miruit cu mirul de mare preț al milei și luării aminte la necazul aproapelui său.

Așa și noi se cade să urmăm pilda tâlharului celui bun de pe Cruce și să pricepem cum se poate dobândi în unele împrejurimi o vorbă bună. Aur și argint nu avem, nici obiecte, nici mărfuri, dar o inimă bună putem avea. Ceva, oriunde și oricând, putem face: necăjitului din preajma noastră îi putem spune o vorbă bună. Actul acesta gratuit îl putem face și putem alina sufletul aproapelui nostru. Să nu pierdem prilejul de a șterge sudoarea de pe fața celui în necaz, precum Sfânta Veronica pe drumul Golgotei. Putem îndulci sufletul unui necăjit printr-un cuvânt de mângâiere asemenea tâlharului celui bun!

Autor: Macovei Diana, clasa a VIII-a, Suceava

Sursa: Revista „Biserica din sufletul copilului”, nr. 4, martie 2007

Doamne, ascultă-mi rugăciunea

Doamne, ascultă-mi rugăciunea
Potopită de suspine
Și strigarea gurii mele
Să ajungă până la Tine.
Fața ta să n-o-ntorci, Doamne,

De la mine când te chem,
Doamne, ascultă-mi rugăciunea
Când eu plâng, suspin și gem.
Doamne, și mă scapă de vrăjmași,
Sufletul când mi l-oi da,
Să-l primești în seama ta.
Amin!

Cuvânt la praznicul Bunei Vestiri

În cele ce urmează vreau să arăt cum a luat pricină acest minunat praznic al Bunei Vestiri.

Sfânta Evanghelie ne spune: „Iar în luna a șasea (adică în luna lui martie, căci la evrei anul începându-se de la 1 septembrie, această lună a lui martie cădea a șasea) a fost trimis Arhanghelul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Și intrând îngerul la ea, a zis. «Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei»” (Luca 1, 26-28). Iar Fecioara s-a înspăimântat și s-a tulburat la vederea îngerului și la auzirea cuvintelor lui. Și cugeta întru sine: Oare cine să fie acesta? Iar îngerul Domnului, văzând-o pe ea tulburată și înspăimântată, a liniștit sufletul ei cu aceste cuvinte: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har de la Dumnezeu. Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema” (Luca 1, 30-32).

Fecioara Maria, aducându-și aminte cum șarpele a înșelat pe Eva și pe Adam în Rai, gândea întru sine: „Oare nu va fi lucrul acesta ce se arată mie vreo nălucire sau vreo ispită? Oare să nu fie vreo înșelăciune?”. Apoi a zis către înger: „Văd chipul tău, că te arăți mie ca un om; dar graiul și portul tău nu-ți este din această lume. Mie îmi spui lucruri mari și minunate, care nu mă pricep cum pot să fie. Tu zici că Dumnezeu Se va sălășlui în mine. Dar cum poate să încapă întru mine Dumnezeu, Care toată zidirea o a făcut și pe care nicio zidire nu-L poate încăpea?! În ce chip sunt cuvintele acestea, eu mă mir și mă minunez!”.

Iar Arhanghelul, voind a-i lămuri minunea cea mai presus de fire care va fi cu ea, i-a adus aminte de alte minuni mari și preaslăvite ale lui Dumnezeu, din vechime și îi zise ei: „Adu-ți aminte, preafericită fecioară, că la Dumnezeu niciun lucru nu este cu neputință!” (vezi Luca 1, 37). „Adu-ți aminte cum toiagul lui Aaron, uscat fiind, a odrăslit (vezi Numerii 18, 8). Adu-ți aminte cum Sara, femeia lui Avraam, fiind stearpă și bătrână, a născut pe Isaac (vezi Facerea 21, 23). Adu-ți aminte cum Ana, mama ta, fiind stearpă, te-a născut pe tine (Prolog, 8 septembrie), apoi cum

rugul acela pe care l-a văzut Moise Proorocul la muntele Sinai, arzând cu pară, nu se mistuia (vezi Ieșirea 3, 25). Așa și tu vei lua întru tine focul dumnezeirii și nu te vei arde. «Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri» (Luca 1, 35). De vrei să te încredințezi și de altă minune, mai nouă, du-te la vara ta Elisabeta și vezi că și aceea, fiind stearpă, are acum a șasea lună de când a zămislit (vezi Luca 1, 36)”.

Ascultând cu mare atenție și cu mare luare aminte cuvintele Dumnezeiescului Arhanghel și înțelegând ce fel de chemare are ea de la Dumnezeu, Sfânta Fecioară s-a plecat a primi cuvintele lui și hotărându-se din inimă să asculte porunca lui Dumnezeu cea trimisă ei prin îngerul său, cu mare smerenie a zis: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” (Luca 1, 38).

După cum ați auzit, smerenia a fost pricină de slavă, de cinste și de înălțare la toți Sfinții lui Dumnezeu și cu atât mai mult la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Dar să știți și să înțelegeți că mai presus de toate a fost smerenia cea nemăsurată a Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care „S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte și încă moarte pe cruce” (Filipeni 2, 8).

Dar această nemăsurată smerenie a Domnului I-a adus Lui nemăsurată slavă și cinste și „Pentru aceea și Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dat Lui nume, care este mai presus de tot numele, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor de dedesubt” (Filipeni 2, 10).

Frații mei,

Iată pentru care pricină sfânta smerenie este cea mai vestită din toate virtuțile, pentru că numai aceasta poate să le păzească pe toate, iar fără de ea, toate sunt nimic. Să știți și să țineți minte că numai această singură virtute poate în vremea morții să mântuiască pe om, după cum zice unul dintre sfinții Filocaliei (Teognost). De aceea și Mântuitorul nostru pe cei smeriți cugetători îi fericește cei dintâi, zicând: „Fericți cei săraci cu duhul, căci a acelora este împărăția cerurilor” (Matei 5, 3). Căci cel ce are smerenie în inima sa, măcar de ar avea toate faptele bune, pururea se socotește pe sine sărac și că n-a făcut niciun bine înaintea Domnului.

Să nu uitați de la acest înalt, slăvit și prealuminat praznic al Bunei Vestiri cele ce ați auzit, dar mai ales să nu uitați cât de mare este darul smereniei și câtă slavă și fericire aduce omului această preaslăvită și mai mare virtute. Amin!

Sursa: Pr. Ilie Cleopa, www.doxologia.ro/predici

Calendar creștin ortodox - Martie 2021

- 1 L Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton
- 2 M Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor
- 3 M Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc
- 4 J Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui
- 5 V Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida
- 6 S Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin
- 7 D **Sf. Mc. Ep. din Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie**
Duminică Înfricoșătoarei Judecăți (a lăsăturii sec de carne); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 6, voscr. 6
- 8 L Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; Sf. Ier. Pavel Mărt.; Sf. Mc. Dometie
- 9 M †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian
- 10 M Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie
- 11 J Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Talu
- 12 V Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog
- 13 S Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului
- 14 D **Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna**
Duminică Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsăturii sec de brânză) - Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Ev. Matei VI, 14-21 glas 7, voscr. 7
- 15 L Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau (*Începutul Postului Sfințelor Paști*)
- 16 M Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin
- 17 M Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin
- 18 J Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion
- 19 V Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria
- 20 S Cuv. Mc. uciși în M-rea Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul
- 21 D **Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion**
Duminică a I-a din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 8, voscr. 8
- 22 L Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian
- 23 M Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 ucenici ai lui
- 24 M *Înainteprăznuirea Bunei Vestiri*; Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon
- 25 J (†) **Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)**
- 26 V Soborul Arhanghelului Gavriil; Sf. Mc. Montanus pr. și soția sa, Maxima (*Odovania praznicului Bunei Vestiri*)
- 27 S Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor
- 28 D **Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni**
Duminică a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 1, voscr. 9
- 29 L Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul
- 30 M Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula
- 31 M Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diaconul

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Omul de lângă noi	1
Scopul vieții mele: să fiu un om bun	4
Patru motive pentru a-ți pune nădejdea în Dumnezeu	5
Strofe pentru suflet	7
Călugărul mut	8
Uitați-vă câți oameni sunt în biserici în zile de sărbătoare și câți stau pe la casele lor	9
Fiecare păcat este un atac împotriva lui Dumnezeu	10
Există asigurare mai mare decât încrederea în Dumnezeu?.....	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Cuvânt la praznicul Bunei Vestiri	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliuciniov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424